

Sagen sattes til Forhandling.

Hækkerup: Nødvendigheden af ved Love og Forordninger at værne og beskytte danske Bondehjem. Bestaaen og Eksistens paa den danske Jord har været anerkendt og praktiseret langt tilbage i Tiden. Formerne for disse Bestræbelser har været noget forskellige, Fremgangsmaaderne undertiden noget afvigende, de trufne Foranstaltninger ikke altid lige dybtgaaende og sjældent dybtgaaende nok, men Hovedformaalet med Bestræbelserne har dog stedse været at opretholde Hjem, at sikre Boliger og Erhvervsbetingelser paa Jorden. Man har fra Regeringsmagts Side aldrig helt turdet underkaste Jorden den ubundne kapitalistiske Frikonkurrence, man har aldrig helt turdet slippe Kapitalens Spekulation løs paa Bondehjemmet og Bondejorden, og det er et stort Held for Land og Folk, at det er saaledes. Det er nemlig ganske givet, at uden en lovmæssig Beskyttelse af Landbohjemmene vilde det danske Bondeland se ganske anderledes ud, end Tilfældet er nu, Befolkningen vilde være sammensat af mere modstridende Klasser med stærkere Interesser, og de sociale Kampe vilde være skarpere. Nu er det jo saaledes, at de forskellige Befolkningsklasser i nogen Grad gaar over i hinanden, og at den personlige Skiften mellem Befolkningsklasserne absolut ikke hører til Sjældenhederne. Det er særlig i saakaldte gode Tider for Landbruget, at en Lovgivning som den i de foreliggende Lovforslag foreslaaede, en Lovgivning, der tilsigter at beskytte navnlig de mindre Landbohjem mod Nedlægning, er nødvendig. Det stærkeste Bevis paa denne Nødvendigheds Magt havde vi jo under Krigsaarene, hvor Nedlægningen navnlig af smaa Brug fandt Sted i en saadan Udstrækning, at det fra alle Sider blev forstaaet, at der maatte gøres noget, at de hidtidige Lovregler ikke slog til. Derfor fik man Loven af 20. Marts 1920 gennemført som en midlertidig Lov — en midlertidig Lov, det dog stadig har vist sig nødvendigt at forny. Jeg ser med den største Tilfredshed, at den Kommission, der blev nedsat den 24. November 1921 til at overveje Spørgsmaalet om Landbrugsejendommens Udstykning og Sammenlægning, har fundet det formaalstjenligt at tage hele Spørgsmaalet om Landbrugsejendommene op og søge at faa det løst paa en samlet og ensartet Maade. Jeg vil tillige udtale Haabet om, at det maa lykkes Regering og Rigsdag at faa Spørgsmaalet løst paa en effektiv Maade.

De foreliggende tre Lovforslag: om Landbrugsejendomme og om Jords Udstykning og Sammenlægning, dels i det gamle Land, dels i den generhvervede Landsdel, bygger jo paa den nedsatte Kommissions Betænkning af 25. Januar i Fjor, og er med nogle mindre Forandringer, der efter min Mening i de fleste Tilfælde tillige er Forbedringer, enslydende med de Lovforslag, som den tidligere Landbrugsminister indbragte den 14. Marts i Aar, og som blev behandlet her i Tinget. Saavel efter hele dette Spørgsmaals historiske Forløb som efter den Enighed, der i det store og hele har præget den nedsatte Kommissions Arbejde, og endelig efter den Modtagelse, Lovforslagene fik i Fjor, har man vel Grund til at tro, at de heller ikke nu vil møde principiel Modstand, ligesom der vel heller ikke vil være særlig dyb Meningsforskel om Lovforslagenes Enkeltheder.

Det foreliggende Lovforslag om Landbrugsejendomme ligger nærmere ved Kommissionens Betænkning end det af den tidligere Landbrugsminister fremsatte Lovforslag. Nogle af Lovforslagets vigtigste Bestemmelser findes i §§ 5, 6 og 7, hvori det fastslaas, at der skal føres en effektiv Kontrol med de Landbrugsejendomme, som falder ind under Loven. Det er Bestemmelser, der efter min Mening er af fundamental Betydning for at faa Loven til at virke efter sin Hensigt, for at hindre Omgaaelse af disse vigtige Love, og det glæder mig, at der har været Enighed i Kommissionen om dette Spørgsmaal, og at baade den tidligere og den nuværende Landbrugsministers Lovforslag indeholder disse Bestemmelser.

I øvrigt skal jeg ikke her gennemgaa de tre Lovforslag i Enkeltheder, bl. a. af den Grund, at de tidligere har været behandlet her i Tinget. Jeg vil indskrænke mig til at pege paa de Omraader, hvor det nærværende Forslag afviger dels fra Kommissionensbetænkningen og dels fra den tidligere Landbrugsministers Forslag. I Kommissionensbetænkningen var Grænsen for, hvilke Landbrugsejendomme der skulde falde ind under Loven, af et Mindretal sat til $\frac{1}{2}$ ha, medens et andet Mindretal i Kommissionen foreslog $1\frac{1}{2}$ ha. Det forrige Lovforslag satte Grænsen til $1\frac{1}{2}$ ha, men den nuværende Landbrugsminister er gaaet til den anden Yderlighed og har foreslaaet $\frac{1}{2}$ ha. Jeg tror, han har gjort ret heri. 1 Td. Land god Jord med Bebyggelse er slet ikke noget daarligt Startgrundlag for en Mand, der vil arbejde sig frem ved Landbruget; 1 Td. Land god Jord byder mere